

PREMIUM

De vrouw van Ruud (34) kreeg een kraambedpsychose: 'Ik was nét vader en weduwnaar tegelijk'

De vriendin van Ruud (34) maakte vorig jaar, zeven weken na de geboorte van hun dochter, een einde aan haar leven. Ze had een kraambedpsychose. "Wat de mooiste tijd van haar leven moest zijn, werd een gevecht tegen haarzelf."

“Joe, ik ben weer thuis!’ riep ik terwijl ik de bijkeuken binnenliep na mijn werkdag. Ik kreeg geen gehoor. Zou Aniek boven zijn, vroeg ik me af. Ik riep nog een keer, het bleef stil. Geen moment schoot door mijn hoofd dat er iets mis was.”

Kraambedpsychose

“Aniek was supervrolijk toen ik die ochtend richting mijn werk vertrok. We hadden gezellig ontbeten, bespraken hoe fijn Ninthe had doorgeslapen en hoe Aniek twee avonden daarvoor zo had genoten van haar eerste fietstochtje sinds de keizersnede. Voor het eerst in weken had ik een glimp opgevangen van de oude Aniek. ‘Het komt allemaal wel goed,’ had ze zelfverzekerd gezegd toen ze haar fiets weer parkeerde. We hebben al zo veel doorstaan.’

Haar psychiater had ons die week, na een psychisch zware periode, verteld dat Aniek een bipolaire stoornis had. Een psychiatrische stoornis die getriggerd kon worden door een levensveranderende gebeurtenis, zoals moeder worden. Een stempel die haar zwaar viel omdat haar nu officieel iets ‘mankeerde’, maar tegelijkertijd bood het ook de duidelijkheid waarnaar we verlangden. We kregen nu handvatten en zouden samen zorgen dat het goed kwam.

Twee dagen na de diagnose ging ik, net als alle andere werkdagen, na het ontbijt naar mijn werk. Ik gaf Aniek een knuffel, wiegde Ninthe nog een keer in mijn armen en riep: 'Tot vanavond!' Er was geen wolkje aan de lucht. Tot ik thuiskwam. Aangezien er op mijn geroep geen respons kwam, besloot ik naar boven te lopen.

Ik zag haar bij de trapopgang en in een *split second* wist ik het. Als een oerinstinct. Ze was dood. Er zijn geen woorden voor de paniek, voor de intense shock, die op dat moment door mijn lijf schoot. Mijn wereld stortte in. Ik wist dat het niet goed ging met Aniek, maar dat ze een einde aan haar leven zou maken, had ik nooit kunnen bedenken."

Overvallen door boosheid

"In shock belde ik 112. Het enige wat ik me herinner, is dat ik riep dat mijn baby ook thuis was. En dat met het uitspreken van die woorden, mijn lichaam zich vulde met angst. Ik kon Ninthe niet ook kwijtraken. Ik hing de telefoon op, rende naar beneden en nam haar in mijn armen.

Terwijl ik naar haar betraande gezicht staarde, werd ik overvallen door boosheid. Ik heb gevloekt. Getierd. Gehuild. Hoe kon Aniek ons dit aandoen? Binnen wat voor mij als seconden aanvoelden, stonden de hulpdiensten voor de deur. Ik moest ter controle met Ninthe naar het ziekenhuis terwijl politieagenten in ons huis onderzoek zouden doen naar de dood van Aniek. 'Wat je ook doet, je laat haar liggen!' riep ik als een soort waakhond voor ik het huis verliet.

Een paar uur later keerde ik verslagen terug met Ninthe, die ongedeerd was. Wat er die dag was gebeurd, kon ik nog niet bevatten. Het was te onwerkelijk. Te groots. Midden in de nacht keek ik verdoofd toe hoe Aniek achterin een lijkwagen onze straat uitreed. Alsof er een interne knop omging, voelde ik mezelf overschakelen op de overlevingsstand. Ninthe had alleen mij nog, ik móést voor haar zorgen. Het is wat mij tot op de dag van vandaag op de been houdt."

Droom komt uit

“Ik heb bijna de helft van mijn leven met Aniek gedeeld. Ik ontmoette haar als achttienjarige toen ik met mijn ouders verhuisde naar het buitengebied van mijn dorp in Overijssel. Ze was mijn buurmeisje. Ze had lichtblond haar, felblauwe ogen en een geweldige glimlach. Ik was op slag verliefd. We kregen verkering en bouwden na een aantal jaren samen ons eigen droomhuis in ons dorp. Het was voor ons vanzelfsprekend dat we kinderen wilden. Net als dat we samen oud wilden worden. Wat Aniek niet als vanzelfsprekend zag, was zwanger worden. ‘Ik denk dat het bij ons niet vanzelf gaat,’ zei ze toen we in 2018 besloten te stoppen met anticonceptie. Nuchter als ik ben, reageerde ik dat het allemaal wel goed zou komen.

Maar ze bleek gelijk te hebben; een traject van bijna vier jaar volgde. Een periode gevuld met onderzoeken naar haar en mijn vruchtbaarheid, met teleurstelling rondom menstruaties, met pijn vanwege een buitenbaarmoederlijke zwangerschap en vooral met frustraties. Toch bleef ze altijd hoopvol. Na meerdere rondes van Intra-Uteriene Inseminatie, een voorstadium van IVF, had Aniek in 2021 eindelijk een positieve zwangerschapstest. Tranen van geluk, onze grootste droom kwam uit. Ik heb haar nog nooit zo gelukkig gezien als tijdens haar zwangerschap. Ze straalde als de zon. Ik denk dat de lange aanloop naar haar zwangerschap maakte dat ze besepte hoe groot het wonder was dat in haar buik groeide.

Het was de mooiste periode van ons leven met als kers op de taart de geboorte van onze dochter Ninthe. Ik heb geen woorden voor de liefde en trots die ik voelde. Het was perfect. Aniek voelde zich goed, Ninthe had geen complicaties en ik had vier weken verlof om te wennen aan onze nieuwe rol als ouders. Hier keken we al jaren naar uit.”